

gen vel intet Nyt; men Udvalget kan heller ikke finde Noget at erindre imod, at den udtales. I anden Forstand vil det ialtsald ikke kunne siges, at her foreligger nogen Samstemning mellem begge Rigsdagens Afdelinger, der kunde betragtes som et Supplement til den af begge Thingene vedtagne Instrux for Revisorerne.

Den tredje Post udtaler, at „saa vel Specialregnskaberne som Statsregnskabet skulle slutte sig til og omfatte Finantsaaret.“ Forsaavidt Statsregnskabet vedkommer, indsees der ikke nogen Anledning til at udtale, at det bør rette sig efter Finantsaaret; men for Specialregnskabernes Vedkommende finder Udvalget saa meget mindre nogen Betænelighed ved at slutte sig til Folkethingets Paastand, som denne af Landstingets forskjellige Udvalg er gjort gjældende lige fra den første Gang, Sagen der var under Forhandling, og paa saa Undtagelser nær efterhanden ogsaa er bleven fyldstgjort. Udvalget skal ved denne Leilighed tillige henholde sig til tidligere Udsviklinger om de baade vanskeligere og vigtigere Spørgsmaal, om Specialregnskabernes Afslutning snarest muligt efter Finantsaarets Udløb, og om deres Affattelse i Overensstemmelse med Finantslovens Positioner. Det er navnlig i sidstnævnte Henseende, at der endnu staaer Meget tilbage at passe.

Udvalget har saaledes gjort Rede for sin Opfattelse af de almindelige Sætninger, som ere opstillede af Folkethingets Udvalg, og det finder i de Indstillinger, som dermed mere eller mindre staae i Forbindelse, Intet, som vilde medføre en Tiltrædelse i anden Betydning, end den ovenfor udviklede. Det skal endnu bemærkes, at Bestræbelserne for at tilvejebringe en fast Terminologi ved disse Indstillinger vel ikke have gjort noget Fremskridt; men Spørgsmaalet er af for liden praktisk Betydning til at der kunde været Anledning til nu at gaae ind paa en nærmere Forhandling derom, som let kunde medføre, at dette Regnskab, som alt burde være afgjort i forrige Session, end ikke i nærværende Rigsdagsmøde kunde finde sin Afslutning. Da Udvalget endelig maa finde det stemmende med de i Virkeligheden foreliggende Forhold, at under denne Afslutning og

saa indbefattes de betydelige Poster, som for-gjæves have været gjorte til Gjenstand for Rigsretstiltale, og flere andre, som kunne sættes i Klasse med de Poster, som ved dennes Udsald have vilst sig som uethdelige, skal det tiltraade Thinget ogsaa for sit Vedkommende at samtykke i, at dette Regnskab i det Hele udgaaer af Rækken af de svævende Sager, og saaledes indstilles, at Landstinget tiltræder Folkethingets Beslutninger — dog med Undtagelse af een Post.

Denne, som findes anført under „XXI Statsgjælden“ Nr. 2, lyder saaledes: „ $\frac{3}{5}$ af 400 Rd. kunne ikke væsere.“ Factum er følgende: En Enke, som eiede Statsobligationer, lydende paa Iahandehaveren, for det omhandlede Beløb, fik disse odelagte ved en Ildbrand, saaledes at deres Egenkab som Obligationer og Beløbets Størrelse klarligen fremgik af de tiloversblevne Rubera, men ikke deres Nummere, som hun dog saae sig stand til at opgive. Havde ogsaa Nummerne været tydelige, kunde de ligefrem være ombyttede med nye Obligationer (Ligesom dette kunde være skeet, om de havde lydt paa Navn, efter foregaaende Mortificationsdom); nu var der intet andet Middel til at forhjælpe hende til hendes Ret, end at opsigte Obligationerne til Udbetaling, og at tilfikkre hende deres paalydende Sum, saafremt Ingen skulde melde sig med Obligationerne inden Udløbet af 20 Aar, da det med Føie antoges, at Capitalen derved vilde være præscriberet i Overensstemmelse med et Høiesterets præjudicat, som fastsætter saadan Præscription for Renten. Sagen er altsaa ordnet saaledes, at hun midlertidigen oppebærer Renten og vil erholde selve Capitalen, naar det efter Præscriptionstidens Udløb har vilst sig, at ingen Anden har Ret til samme; men da det dog altid maatte forudsættes som muligt, at Noget i Løbet af disse 20 Aar kunde melde sig med selve de til Udbetaling ogsagte Obligationer, anvistes disses Beløb med 400 Rd., der altsaa ved Regnskabsaarets Udløb gif over til den Deel af Kassebeholdningen, hvorefter der alt var disponeret, som altsaa er „indisponibel“. Havde man i sidstnævnte Henseende været mindre correct, altsaa udsat Anværelsen til, at det høist usandsynlige Tilfælde,